

Ne lažite skupnosti: Pogačnikovo sodišče je sposobno najti svojo sodbo migrantu osumljenemu posilstev študentk

Na okrožnem sodišču v Ljubljani, ki ga vodi **Marjan Pogačnik**, so ravnali pravilno, [ko so mi v celoti zavrnilo dostop do sodbe](#), s katero je sodnica **Mojca Kocijančič** novembra 2018 na dve leti zapora obsodila **Alija Safinija**, ker je med ropanjem pretepel dve ženski. To me je ta teden z odločbo obvestila informacijska pooblaščenka **Mojca Prelesnik**. Prelesnikova je nekdanja generalna sekretarka državnega zbora.

Prelesnikovi sem se pred tem pritožil, ker me je sodišče obvestilo, da [nimam pravice izvedeti za vsebino pravnomočne sodbe Safiniju](#), s katero mu je bila dosojena dvoletna zaporna kazen novembra 2018. Zakaj je bil obsojen, je zasebna stvar Safinija in sodišča in ne stvar medijev in javnosti, je zatrdilo sodišče.

Po prihodu iz zapora septembra lani je Safini osumljen, da je

oktobra posilil dve študentki. Izvedeli smo za to novembra v časopisu Dnevnik. Policija in oblast sta posilstvi migranta javnosti prikrivali. Trdili so, podobno kot sodišče, da javnost nima pravice vedeti, kaj se dogaja, a s pojasnilom, da bi škodovalo posiljenim dekletom, če bi se razvedelo, da so bila posilstva, in da vse takšne primere javnosti zaradi tega prikrivajo.

V pritožbi Prelesnikovi sem opozoril, da so sojenja po ustavi javna in morajo biti javno sodbe tudi razglašene. Nobenega razloga torej ni, da novinarji za sojenje in vsebino sodbe osumljenemu posilstev dveh študentk ne bi smeli izvedeti.

A Prelesnikova ni odgovorila na zavrnitev sodišča in argumentacijo, ki so jo uporabili in na mojo pritožbo čez to argumentacijo.

Ubrala je čisto novo smer. Odločila je, da so na sodišču ravnali prav, ker mi sodbe niso pokazali, ker lastne sodbe tam niso sposobni najti. Njihov računalniški sistem tega ne omogoča, trdi informacijska pooblaščenka. Kriv za to pa je, mi je sporočila, kar novinar sam. Torej jaz.

Sodbe sodišče ne more najti

V odločbi, ki jo je za Prelesnikovo pripravila **Alenka Žaucer**, so mi pojasnili, da sem kot novinar sodišču poslal premalo podatkov o osumljenem posilstva Safiniju, da bi na sodišču lahko našli sodbo.

Imena obsojenega sodišču res nisem predstavil, ko sem prosil za sodbo. Do imena zaradi politike pooblaščenke Prelesnikove namreč nikakor ni mogoče priti. Prikrila je ime Safinija (in vse informacije o posilstvu) na zahtevo Prelesnikove javnosti policija in enako morajo ravnati tudi vsi drugi državni organi. Tudi sodišča. Zaradi tega o tem imenu tudi noben medij ni nič poročal.

Zahteva sodišča ali informacijske pooblaščenke, da mora prosilec za dostop do informacij javnega značaja predstaviti podatke, ki jih na njeno zahtevo ne sme imeti, pa še ni najbolj problematična

Trditev pooblaščenke, da sodbe brez teh podatkov na sodišču ni mogoče najti, je tudi neresnična in celo precej žaljiva do sodišča in sodnikov.

Kot da na sodišču delajo nekakšni izgubljeni in ne vrhunski pravniki. Kdo drug bi pa lahko našel sodbo, zaradi katere je bil osumljeni posilstva pred letom obsojen na dve leti zapora, če ne sodišče, ki mu je nedavno sodilo?

Trditev, da sodišče ne more najti sodbe je nekaj takega kot da bi sam v preteklosti kot urednik časopisov Delo ali Večer trdil, da nisem sposoben najti zgodbe, ki sem jo sam napisal in objavil na prvi strani časopisa.

Ko sem prebral odločitev Prelesnikove, sem bil osupel. Poklical sem Žaucerjevo, ki jo je pripravljala, in ji povedal, kaj si mislim o tej odločitvi.

Iz sodišča sploh niso trdili, ko so me zavrnilo, da lastne sodbe ne morejo najti, ker bi imeli premalo podatkov. Da bi našli lastno sodbo na sodišču tudi ne potrebujejo računalniških iskalnikov, za katere informacijska pooblaščenka trdi, da te operacije ne zmorejo.

Kaj pa, če bi preprosto vprašali?

Sodbo bi sodišče lahko našlo na cel kup načinov.

Kdo je posiljevalec, ki so ga obsodili, bi lahko, denimo, vprašali policijo, ki novinarju zaradi Prelesnikove ne sme povedati imena. Sodišču ga mora. Takoj. Saj so tja osumljenca medtem tudi že poslali na novo sojenje. Šef sodišče Pogačnik je bil nekoč celo pomemben funkcionar policije. Iz sodišča bi lahko vprašali tudi na ministrstvo za pravosodje, kjer so obsojenca pred tem izpustili iz zapore, po prihodu iz zapore pa je posilil dve puncici. Tudi na ministrstvu za pravosodje je Pogačnik že delal v času oblasti LDS.

Lahko pa bi na sodišču navsezadnje vprašali celo svoje lastne sodnike, ali se kaj spomnijo, če so morebiti pred letom sodili zdaj osumljenemu posilstva. Praviloma sodijo senati, v katerih je več sodnikov. Morda pa vedo, kaj počnejo in jih zanima, kaj se dogaja v skupnosti in kakšne so posledice njihovih sodb.

Zanesljivo jih zanima. Moralo bi jih.

Prav ogorčeni sodniki iz tega sodišča, ki se niso strinjali z osupljivo razlago, da "javnost nima pravice vedeti, kdo sodi

in ali sploh sodijo”, so me po prvotni zavrnitvi opozorili, da se osumljen posilstev piše Safini in da mu je sodila Kocijančičeva.

Torej je bilo te podatke na sodišču mogoče najti.

Celotno odločitev, ki jo je podpisala Prelesnikova, da sodbe na sodišču ni bilo mogoče najti, ker je bilo podatkov premalo in je zaradi tega pravilna odločitev, da je novinarju niso poslali, lahko preberete tukaj:

Odločitev informacijske pooblaščenke, da sodbe Safiniju na sodišču v Ljubljani res ni bilo mogoče najti

Iz sodišča so mi, ko sem jih po informacijah iz sodišča samega medtem obvestil, da se osumljeni posilstev piše Safini in da mu je sodila nekdanja soproga nekdanjega pravosodnega ministra Aleša Zalarja (LDS) **Mojca Kocijančič**, [že razkrili del te sodbe, ki so jo le našli.](#)

A za javnost pomembne podatke še prikrivajo. Iz sodbe na dvoletno zaporno kazen za pretep dveh žensk, prva je Safiniju kljub udarcema v obraz zbežala, drugo je udaril tako močno, da je padla po tleh in jo je okradel, so prikrili veliko večino razlage.

Prikrivanje večjega dela razlage sodbe so pojasnili s tem, da ime Safinija zdaj že poznam (prikrivanje priimka ni bilo uspešno) in morajo zaradi tega zdaj za varovanje zasebnosti obsojenega kriminalca prikriti več podatkov v sodbi, s katero je bil obsojen.

Če ne bi vedel imena, bi lahko izvedel več.

A potem, kot je to pojasnila Prelesnikova, ne bi našli sodbe in je sploh ne bi dobil. Je najprej nisem. Sistem je na vseh koncih narejen za prikrivanje za javnost. Skoraj vodotesno.

Težava je le, ker je to tokrat tako prozorno, da vsak vidi, kaj je cilj. Onemogočanje obveščanja javnosti o stvareh, ki so nedvomno v javnem interesu.

Težava za kršitelje pravice javnosti do obveščnosti pa je, da se tudi v sodstvu vsi ne strinjajo, da je sojenje zasebni biznis sodnikov in kriminalcev, ki ga je treba skrivati pred ljudmi. Da je treba skrivati posilstva dveh študentk, ki ju je zakrivil Maročan, ki bi moral biti že pred leti izgnan iz države.

A je vladi izgon spodletel.

Na sodišču so razkrili, da je bil Maročan pogojno na zaporno kazen obsojen celo že pred nasilnim ropom dveh žensk. V sodbi so prikrili podatek, katero okrajno sodišče ga je pogojno obsodilo in za kaj.

Ustava zahteva, da mora sojenje potekati javno in da se sodba tudi razglasi javno. Prikrivanje mediju in javnosti teh podatkov je primer zlorabe funkcionarskega (sodniškega) položaja in kratenja pravice javnosti do informacij povsem javnega značaja.

Ker je to, zakaj je bil osumljeni posilstev dveh študentk, ki je ravno prišel iz zapora, v katerem je bil, ker je med ropanjem pred tem pretepel dve ženski, že prej pogojno obsojen, pomembna informacija za javnost, sem sodišče, ki ga vodi Marjan Pogačnik, ponovno prosil, naj mi sodbo na pogojno zaporno kazen pošljejo, če javnosti že prikrivajo ime sodišča, ki je sodilo.

Za zdaj so me opozorili, da ni njihova dolžnost, da bi mi pošiljali sodbe sodišč, katerih identiteto skrivajo. Da ne bi slučajno vprašal tja in tako poskusil dobiti informacije, ki so za javnost pomembne.

Tega, kar mi kot novinarju in javnosti odgovarjajo, denimo, da sodišča niso sposobna najti lastnih sodb, ni mogoče verjeti. Serija povsem neutemeljenih prikrivanj pa je še dodaten razlog za nezaupanje.

Gre za očitne neresnice.

Namerne so.

Namerno širjenje neresnic pa je laganje. Ne meni.

Celotni skupnosti. Iz uradnih funkcij in s pomočjo pravne ureditve.

Laganje skupnosti je sramota za celotno državo in tudi za politične voditelje, ki to vse skupaj vodijo.

Ali pa bi vsaj morali voditi.

P.S. Odločitve informacijske pooblaščenke, da sodišče ni sposobno najti sodbe, ki jo je našlo in mi jo je sicer že spet preveč cenzurirano poslalo, ne bom spodbijal na sodišču. Šlo bi za krajo pozornosti in časa za nekaj, kar je vredno le prezira.